

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

15 maart 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het afvalverbrandingsbedrijf Meprec te Moeskroen

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de vergunning van een dierenspecialzaak

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over een nieuw goethietstort

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 15 maart 2001

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.02 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het afvalverbrandingsbedrijf Meprec te Moeskroen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Decaluwe tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het afvalverbrandingsbedrijf Meprec te Moeskroen.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het dossier in verband met de vergunningsproblematiek van het afvalverbrandingsbedrijf Meprec te Moeskroen, op zo'n 100 meter van de Vlaamse grens, zorgt momenteel voor de nodige beroering in de regio. Bij het nalezen van de verschillende dossiers bleek dat de eerste contacten met uw kabinet over dit dossier reeds dateren van 25 oktober 2000.

Het dossier-Meprec is geen alleenstaand geval wat betreft de milieuhinder, gaande van geluidshinder tot geurhinder. De geur komt vanuit Henegouwen langs de taalgrens naar een aantal deelgemeenten van Kortrijk overwaaien. Er zijn zo'n zestal bedrijven waarmee men momenteel problemen heeft, gaande van een zeepfabriek, een fabriek inzake medisch afval, tot vetmelters en chemische bedrijven. Ze liggen alle aan de rand van de taalgrens en de inwoners van Kortrijk ondervinden hiervan regelmatig hinder.

Over dit dossier zijn ondertussen reeds meer dan 700 bezwaarschriften binnengekomen bij de Moeskroense stadsdiensten, hoofdzakelijk vanuit Zuidwest-Vlaanderen. Meprec is een afvalverbran-

dingsbedrijf. Uit de bezwaarschriften en de contacten met de actievoerders en milieudiensten zowel van het Vlaams Gewest als van de stad Kortrijk, blijkt dat men in de volgende vijftien jaar, a rato van 8000 ton per jaar, alle soorten afval wil verbranden. Het zou gaan om 2000 ton farmaceutisch afval tot evenveel ziekenhuisafval en 1000 ton lege verpakkingen van gevaarlijk afval, 500 ton filterwatten, 500 ton lege spuitbussen, enzovoort. Het betreft dus grote massa's.

In de streek doet het gerucht de ronde dat ook Russisch gevaarlijk afval in die oven zou worden verbrand. Dit gerucht heeft zelfs reeds enkele keren de pers gehaald. De actievoerders beweren dat de activiteiten nu al plaatsvinden zonder de nodige milieuvergunning. Er bestaat grote onrust over dit dossier. Dit is reeds meermaals gebleken in het schepencollege van Kortrijk en zelfs in de gemeenteraad, maandag jongstleden.

Het openbaar onderzoek had plaats van 26 januari 2001 tot 27 februari 2001. Men zegt dat de controles op de verbrandingsprocessen en de emissies nauwgezet moeten worden opgevolgd. De Vlaamse Milieumaatschappij heeft – tot mijn eigen verbazing – ook meetpunten in de onmiddellijke omgeving van dit bedrijf en dus op Waals grondgebied.

Deze exploitatie van Meprec aan de grenzen met Vlaanderen moet mijn inziens voldoen aan de strengste normen, ongeacht of deze nu van toepassing zijn voor Vlaanderen of Wallonië. Het gaat meestal om Europese normen. Het is voor de beoordeling van deze aanvraag ook opportuun om het advies te vragen van de instanties die in Vlaanderen dergelijke milieuvergunningen evalueren. Verder moeten alle garanties worden geboden, zodat de gevraagde exploitatie geen hinder of gevaar biedt voor de omwonenden.

Mevrouw de minister, inzake deze problematiek bestaat er een protocol van 4 juli 1994 tussen het

Decaluwe

Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende uitwisseling van informatie over projecten met gewestgrensoverschrijdende milieu-effecten. Artikel 5 bepaalt dat de regering van het gewest waar het project is gepland, zich ertoe verbindt voor de aanvangsdatum en de duur van het openbaar onderzoek, contacten op te nemen. Dit protocol werd echter niet gevolgd. Het is dan ook des te merkwaardiger dat uw kabinet reeds op de hoogte was van het dossier. Reeds op 25 oktober 2000 zijn er contacten geweest vanuit de stadsdiensten van Kortrijk, waaruit bleek dat er een probleem op til was.

Ik heb daarstraks verwezen naar een meetpunt van de VMM inzake de problematiek van de dioxine-depositiewaarden die in Moeskroen werden gemeten. Aangezien er geen strikte normen zijn, kunnen we uitgaan van de richtnormen van het WGO. Uit de cijfers van de VMM blijkt echter dat de richtwaarden al enkele keren zijn overschreden, wat mij ten zeerste verontrust. Deze waarden werden opgemeten door een installatie van de VMM in die omgeving. Als men hiervan op de hoogte is, waarom wordt er dan geen contact opgenomen om na te gaan wat er scheelt en hoe daaraan kan worden verholpen? Waartoe dienen een grensoverschrijdend samenwerkingsprotocol en meetpunten als er daar uiteindelijk niets mee gebeurt?

Mevrouw de minister, ik wil u hierover vier concrete vragen stellen. In welke mate werd u als minister op de hoogte gesteld van de problematiek van het Moeskroens bedrijf Meprec? Welke stappen hebt u ondernomen of bent u nog bereid te ondernemen in het kader van het protocol, dat blijkbaar een aantal hiaten bevat? Bestaat er een structureel overleg tussen de Vlaamse en de Waalse minister over de gezamenlijke aanpak van gewestoverschrijdende milieuproblemen zoals bijvoorbeeld in het geval van Meprec? Ik heb verwezen naar een zeshalftal andere firma's die eveneens bekend zijn bij de VMM en waarschijnlijk ook bij uw kabinet. Hoe worden die problemen aangepakt? Over welke mogelijkheden beschikt u als minister om de belangen van de Vlaamse inwoners, vooral op het vlak van volksgezondheid te vrijwaren?

De voorzitter: De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps: Er bestaat inderdaad enige commotie rond de nieuwe vergunningsaanvraag die is ingediend en waarrond de procedure lopende is, vooral omdat het om een regularisatieaanvraag gaat. Er is een oven met één ovenlijn

voor de verbranding van ziekenhuisafval waar de normen in het verleden al meermaals zijn overschreden. Nu is er echter een tweede ovenlijn geïnstalleerd zonder enige vergunning. Zoiets hebben we vroeger reeds meegemaakt in Tienen. De NV OSS heeft ook zo'n lijn geïnstalleerd waarvan we evenmin metingen hebben. Wat men nu voorstelt is een regularisatie, maar eigenlijk was men al in overtreding.

In 1996 heeft de burgemeester van Moeskroen de oven reeds stilgelegd wegens overtredingen. Volgens is er een renovatie gekomen door een nieuwe eigenaar, maar als ik goed ben ingelicht blijft het in dezelfde familie. Het komt van Leigh Environmental en nu zit het bij BIC Systems, maar vermits beide tot dezelfde groep behoren is er niet echt een nieuwe eigenaar en blijft het dus een beetje aanmodderen.

U sprak over Russisch afval. Het is in elk geval zeker – en dit wordt ook openlijk toegegeven – dat er lange tijd en op grote schaal Iers ziekenhuisafval is verbrand. Op ongeveer 500 ton na gebeurt dit nu blijkbaar niet meer. Dat Iers ziekenhuisafval bevond zich vroeger in Vlaanderen. Waarschijnlijk bevindt het ziekenhuisafval zich daar nu opnieuw. In elk geval is het zeker dat het vooral Vlaams ziekenhuisafval betreft, wat toch onrustwekkend is in het kader van ons hele afvalbeleid. Dit is een grove schending van het nabijheidsprincipe, niet alleen afval van Kortrijk en Roeselare maar ook van Gent en Antwerpen. Ik citeer letterlijk de bedrijfsvoerder: '90 percent van het ziekenhuisafval dat in Moeskroen wordt verbrand, is afkomstig uit Vlaanderen.' We kunnen wel trots zijn in Vlaanderen dat de sector van de ziekenhuisafvalverbranding is gesaneerd en de ovens dicht zijn, maar blijkbaar heeft dit tot gevolg dat het gros van het ziekenhuisafval uit Vlaanderen naar Moeskroen gaat. In die zin moeten we ook de hand in eigen boezem durven steken.

Ik heb dan ook een aantal vragen. In eerste instantie moeten we dringend de resultaten van de emissiemetingen kennen inzake de eerste en de tweede lijn, die reeds illegaal opgestart werd. Men heeft nu een milieu-effectrapport opgemaakt, waarin men verwijst naar soortgelijke metingen voor een installatie in Engeland uit 1992. We weten niet wat die eerste ovenlijn aan metingen oplevert, maar ook inzake de tweede lijn tasten we in het duister. Het Vlaams Gewest moet deze metingen dringend hebben. Ik verwijs ook naar het protocol en dergelijke.

Wat de dioxineneerslag betreft, zijn er zware overschrijdingen geweest. Nu zou de toestand gestabili-

Malcorps

seerd zijn. In elk geval hebben we ook daar het recht te weten waar deze vandaan komt. De VMM heeft reeds verwezen naar de industrie in Moeskroen. Als het echter gaat om een ziekenhuisafvalverbrandingsoven is dit de meest waarschijnlijke bron en moet daar in eerste instantie worden nagegaan of er een probleem is.

Een aantal vragen werden reeds gesteld door de heer Decaluwe. Een andere vraag had ik reeds als schriftelijke vraag ingediend. Misschien kunt u daar niet onmiddellijk op antwoorden, maar dan komen we er later misschien nog op terug. Is er zicht op de stroom Vlaamse ziekenhuisafvalstoffen die in Wallonië worden verwerkt en over hoeveel ton gaat het? Is dit een gevolg van een ondercapaciteit voor de verwerking van ziekenhuisafval in Vlaanderen? Is dat dan geen schending van het nabijheidsprincipe? Wordt in de praktijk aan dezelfde milieuvorwaarden gewerkt als in Vlaanderen? Zoals de heer Decaluwe reeds zei, zijn de normen dezelfde. De vraag is echter of de controle ook dezelfde is. Daarover moeten we garanties hebben. Het gaat over ziekenhuisafvalstoffen B2, wat op zich niet zo'n groot probleem is. Er zou echter ook ander gevaarlijk afval worden verwerkt in Moeskroen, dat eveneens voor een groot stuk uit Vlaanderen zou kunnen komen. Hierbij stel ik me de vraag of dit wel een goede manier van werken is. Moeten we hierover niet meer informatie verzamelen?

Dat Iers ziekenhuisafval is een beetje mijn stokpaardje. In Ierland hebben ze blijkbaar geen eigen oven, zodat al dat afval naar het vasteland komt. Als dit niet meer in Moeskroen zit, zit het misschien opnieuw bij ons. Ik vind dat we deze zaak moeten opvolgen en ons de vraag stellen of wij hier op grote schaal Iers ziekenhuisafval moeten verwerken.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : De problematiek van bedrijven die juist over de grens liggen omvat zeker het bedrijf Meprec te Moeskroen, omdat het op enkele honderden meters van de gewestgrens is gelegen. De Vlaamse Milieumaatschappij heeft in die zin ingespeeld op deze bijzondere situatie. Ze is op de hoogte van het feit dat daar een afvalverbrandingsinstallatie op korte afstand van de grens staat. Daarom werden wat de dioxinen betreft reeds vanaf 1997 metingen uitgevoerd. Ik heb enkele cijfers die ik aan het secretariaat zal bezorgen, zodat iedereen ze daar kan opvragen.

Er is een meetpunt in Moeskroen zelf, waar sedert april-mei 1997 door de VMM maandelijks monsters worden genomen. Zoals u zelf heb gezegd, bestaan er geen officiële normen, maar baseert men zich op de richtwaarden van de WHO. Op basis van deze normen, die overeenkomen met de maximale innamedosis van 1 tot 4 picogram TEQ/kg lichaamsgewicht per dag, heeft de VMM een soort normering uitgewerkt. Zo kunnen we concluderen of de waarden gewoon, verhoogd, sterk of zeer sterk verhoogd zijn.

Aan de hand van deze cijfers stellen we inderdaad vast dat er in het verleden vrij hoge waarden werden genoteerd, alhoewel deze zeer wisselvallig zijn. Bijvoorbeeld in 1997 was het 16, in het najaar van 1997 33 en in 1998 was het 0,33 picogram. De resultaten zijn zeer wisselend, maar er wordt toch regelmatig een verhoogde dioxinewaarde vastgesteld. De laatste dioxinedepositiewaarden die in Moeskroen in april-mei 2000 werden gemeten, zijn echter niet verhoogd. Ze bedroegen 6,4 picogram. In november-december 1999 lag de dioxineconcentratie juist boven de gestelde grens van 6,8 picogram. De twee laatste metingen zijn dus iets beter, maar dit neemt niet weg dat in het verleden toch wel zeer hoge waarden werden vastgesteld.

Bij brief van 6 maart 2001 werd de afdeling Milieuvergunningen van Aminal door de stad Kortrijk in kennis gesteld van het door het bedrijf Meprec geplande project. Met name werd een kopie bezorgd van de brief van 23 februari 2001, waarmee het stadsbestuur van Kortrijk zijn bemerkingen aan het college van burgemeester en schepenen van Moeskroen overmaakte in het kader van een openbaar onderzoek. Ik heb hier een kopie van deze brief, die als basis werd gebruikt om op de vraag van de heer Decaluwe te antwoorden. Volgens de via de stad Kortrijk bekomen informatie bestaat de aanvraag uit een uitbreiding van een bestaande afvalverbrandingsinstallatie. Als de informatie van de heer Malcorps klopt, gaat het veeleer om een regularisatie van een uitbreiding die al gerealiseerd werd. Het zou gaan om de uitbreiding van de capaciteit van 6.000 naar 10.000 ton afval per jaar en van enkel ziekenhuisafval naar bepaalde vormen van gevaarlijk en toxisch afval. Dit zou gepaard gaan met een energierecuperatie onder de vorm van elektriciteitsproductie.

Via de milieudienst van de stad Kortrijk werd bovendien vernomen dat voor dit project een MER werd opgesteld. In elk geval kreeg ik van de dienst Aminal de bevestiging dat de cel MER niet in bezit werd gesteld van dit rapport, zoals dat in feite in artikel 4 van het samenwerkingsakkoord staat,

Dua

waarnaar de heer Decaluwe heeft verwezen. Er is immers voor projecten met gewestgrensoverschrijdende milieu-effecten een engagement bepaald, dat effectief stelt dat informatie moet worden uitgewisseld met de MER.

Men blijkt telefonisch contact te hebben opgenomen met de milieudienst van de stad Kortrijk, en men heeft kopieën gekregen van bepaalde stukken uit Wallonië. Toch is het niet echt duidelijk of het openbaar onderzoek werd georganiseerd in het kader van een vergunningsaanvraag of in het kader van de MER-procedure. De aankondiging is immers als volgt geformuleerd 'Etude d'évaluation des incidences sur l'environnement'. We moeten nog uitzoeken of daar eigenlijk wel een MER bestaat. Het kan ook gewoon de aankondiging zijn van het openbaar onderzoek in het kader van de vergunningsaanvraag. In elk geval bepaalt het samenwerkingsakkoord dat er een volledig afschrift van het MER moet worden overgemaakt aan de regering van het andere gewest van zodra de studie is voltooid.

Dat is zowat de stand van zaken. Men heeft mij ook nog gemeld dat de buitendienst Brugge van de Milieu-inspectie nog geen echte klachten heeft binnengekregen van het bedrijf Meprec. Ik denk dat de toestand in het Kortrijkse voldoende aanduidt dat daar wel een gevoeligheid is voor dit dossier.

Ik zal in elk geval mijn collega van het Waalse Gewest, minister Foret, om meer informatie vragen om te kunnen beoordelen of de bepalingen van het samenwerkingsakkoord zijn nageleefd. Bij gebrek aan initiatief van de Waalse gewestregering kan de Vlaamse regering in toepassing van artikel 4 van het samenwerkingsakkoord de informatie-uitwisseling initiëren. Men kan dus actief vragen om geïnformeerd te worden. In concreto zal ik in ieder geval opdracht geven om een kopie van het MER op te vragen. Ik zal daarbij ook meteen de recente meetresultaten van de echte metingen van de installatie mee opvragen.

De formele structuur voor overleg tussen de gewesten werd vastgelegd in het protocolakkoord tussen de gewesten. Dat werd ondertekend op 6 april 2000 door de drie ministers van Leefmilieu. Uiteraard bestaan daarnaast ook bilaterale contacten tussen de leefmilieu-administraties om bepaalde problemen te onderzoeken en op te lossen. Ik kan u meteen ook meedelen in de rand dat er een studieopdracht werd uitgegeven om te onderzoeken op welke wijze de gewestoverschrijdende mi-

lieuproblematiek optimaal kan worden aangepakt qua structuren, organen, overleg, modaliteiten, afspraken, enzovoort. Ik stel in de praktijk immers vast dat er wel samenwerkingsakkoorden zijn en dat we een protocol hebben getekend, maar als het over concrete milieudossiers gaat, verloopt het allemaal niet zo vlot als zou moeten. Daarom hebben we nu echt gevraagd te onderzoeken op welke manier het verbeterd kan worden. Het is zeker mijn bedoeling de problemen met Meprec aan te kaarten in het kader van het overleg dat gebeurt volgens het protocolakkoord.

Het behoort uiteraard tot de bevoegdheid van de Waalse vergunningverlenende overheid om uiteindelijk een beslissing te nemen. Deze uitspraak kan wel nog worden aangevochten door inwoners van het Vlaams Gewest via de Raad van State. We kunnen dus proberen invloed uit te oefenen via de lopende adviesprocedures, maar uiteindelijk beslist het Waals Gewest.

Klachten die door Vlamingen worden ingediend wegens milieuhinder door Waalse bedrijven, worden door de afdeling Milieu-inspectie aan de Waalse milieu-inspectie, de 'Division de la Police de l'Environnement' doorgestuurd. Deze klachten worden dan afgehandeld volgens de Waalse milieuwetgeving. Er zijn wel regelmatige contacten tussen de Vlaamse en de Waalse milieu-inspecties, maar in dit geval stel ik toch onvoldoende gesprekken vast. Als er een MER is, moet dit inderdaad worden overgemaakt. We gaan in elk geval de nodige initiatieven nemen om te zorgen dat we over alle informatie beschikken en om eventueel een inbreng te doen in die procedure.

Mijnheer Malcorps, als u een schriftelijke vraag hebt gesteld over de stromen ziekenhuisafval, denk ik dat u het best afwacht, want ik moet uiteindelijk dezelfde vraag aan mijn diensten stellen. Het is inderdaad een probleem. We moeten ervoor zorgen dat een eventuele strenge aanpak van de afvalverbrandingsinstallaties niet tot gevolg heeft dat ons ziekenhuisafval in andere gewesten wordt verbrand. Ik zal dit zeker nakijken en de nodige gegevens overmaken naar aanleiding van die schriftelijke vraag.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mevrouw de minister, u buigt zich nu pas over dit dossier, alhoewel het u en minister Aelvoet reeds bekend is sinds september. Dat blijkt uit de briefwisseling en de telefonische contacten die er zijn geweest. Ten tweede wordt het

Decaluwe

protocol ontegensprekelijk geschaad. Dat is een vaststelling die ik vandaag doe.

Ten slotte zegt u dat de inwoners maar naar de Raad van State moeten gaan als ze zich benadeeld voelen. Het protocol is een wezenlijk onderdeel van het milieuvergunningenbeleid. Ik stel me de vraag of het gewest niet naar de Raad van State kan stappen, omdat het protocol is geschaad. Ik dring erop aan dat u het dossier op de voet volgt. Als zwart op wit wordt bewezen wat voor mij nu reeds vaststaat door alle contacten en documenten waarover ik beschik, vraag ik u dat niet de inwoners de kosten moeten dragen om naar de Raad van State te gaan. Het Vlaams Gewest, dat toch al zes maanden op de hoogte is van dit dossier, moet de nodige initiatieven nemen ten aanzien van de Raad van State om daar gerechtigheid te laten geschieden. Het is belangrijk dat u die toezegging kunt geven, zodat men op die manier kan ingrijpen.

De VMM geeft de resultaten van de meetpunten. Enkele keren worden de waarden weliswaar overschreden, maar in het protocol staat hierover niet veel vermeld. Misschien is het tijd om dit protocol te evalueren, het dateert van 1994. Ik weet niet of er ook Waalse meetpunten op ons grondgebied staan. Telkens wanneer de richtnormen worden overschreden, zou er een soort alarmprocedure in gang moeten schieten zodat beide ministers, kabinetten of administraties samen kunnen overleggen over de oorzaken en de oplossingen. Mevrouw de minister, ik vind het toch belangrijk dat u nog een korte repliek geeft.

Minister Vera Dua : Zoals u gehoord hebt zijn we zelf niet tevreden met dit protocol. Daarom hebben we nu een opdracht uitgeschreven om na te gaan hoe dit hard kan worden gemaakt. Dit is het samenwerkingsakkoord, wat nog iets anders is dan het protocol tussen de ministers. Bij het protocol is het in eerste instantie de bedoeling om thematisch rond knelpuntendossiers de violen enigszins gelijk te stemmen. Er is ten onrechte weinig aandacht voor dergelijke punctuele dossiers. De grote thema's die hierin staan, zijn de aanpak van de MBO's in de drie gewesten en de aanpak van de geluidshinder van luchthavens in de drie gewesten. Misschien moeten we dit ook herzien en meer aandacht besteden aan punctuele dossiers van bedrijven die op de gewestgrenzen liggen.

Uw vraag om stappen te zetten naar de Raad van State zal sterk afhangen van het feit of er al dan

niet een MER is. Men moet alleszins een MER opmaken. In die zin wil ik juridisch onderzoeken of wij de mogelijkheid hebben om op basis van dit samenwerkingsakkoord verdere stappen te ondernemen. Ik zal in elk geval beginnen met het schrijven van een brief naar mijn collega om de nodige uitleg te vragen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de vergunning van een dierenpeciaalzaak

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Schuermans tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de vergunning van een dierenpeciaalzaak.

De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, men kan zich afvragen of een discussie over de vergunning van een dierenpeciaalzaak via een parlementaire vraag om uitleg dient te gebeuren. Mijns inziens is dat in dit dossier toch wel gerechtvaardigd. Het gaat hier om een procedureslag die al jaren bezig is en die als typisch voorbeeld kan gelden voor vele soortgelijke dossiers. We moeten toch eens proberen een manier te vinden om grenzen te stellen aan dergelijke procedureslagen.

In een bepaalde wijk in de gemeente Diepenbeek is al jarenlang een dispuut aan de gang tussen de buurtbewoners en de exploitant van een zaak waar men onder andere slangen en hagedisachtige dieren houdt en te koop aanbiedt. Meer dan 5.000 buurtbewoners hebben al een bezwaarschrift ondertekend. Het gaat dan ook om een grote zaak. Uit de verschillende aanvragen van de exploitant kunnen we opmaken dat er sprake is van 2.000 tot 3.500 hagedissen en van 1.500 tot 2.000 slangen.

De exploitant tracht al vanaf 1995 – eerst in Hasseelt, later in Diepenbeek – de nodige vergunningen te krijgen. Het gaat dan zowel om bouwvergunningen als om milieuvergunningen. Hij slaagt er echter niet in om die vergunningen te krijgen. Op de verschillende bestuursniveaus – lokaal, provinciaal en regionaal – heeft men steeds geweigerd hem een vergunning te verlenen. Ondanks het ontbreken

Schuermans

van die vergunningen, blijft de zaak echter open. Het ziet er niet naar uit dat de exploitant in de nabije toekomst een vergunning zal krijgen. Evenmin zal de zaak in de nabije toekomst sluiten.

Begin februari heeft een rechter in kort geding laten weten dat hij niet kan ingaan op de vraag van de buurtbewoners om de activiteiten van de zaak stop te laten zetten. 'De sluiting van een vergunningsplichtige activiteit kan slechts worden bevolen door de burgemeester, en bij nalatig optreden van deze laatste, door de ambtenaar aangewezen door de Vlaamse regering.'

Mevrouw de minister, tot nu toe heeft de Vlaamse administratie de sluiting niet bevolen. Kunt u me uitleggen waarom dat nog niet gebeurd is ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, dit is nogal een eigenaardig dossier. Het gaat hier namelijk over een hele reeks van diersoorten. Afhankelijk van de diersoort geldt er een andere vergunningsreglementering.

Dit bedrijf is inderdaad al een lange tijd in een procedureslag verwickeld. We hebben in het verleden de klasse 1-vergunning geweigerd. Aanvankelijk hield de exploitant zich aan dat weigeringsbesluit. Op 22 november 1999 heeft de milieu-inspectie de zaak bezocht. Toen werden enkel 2.225 amfibieën aangetroffen. Het ging meer bepaald om kikkers, padden en salamanders. Deze dieren zijn niet vergunningsplichtig volgens de indelingslijst van het Vlarem I. Op 1 maart 2000 kon door de toezichthoudende ambtenaar van de milieu-inspectie enkel worden vastgesteld dat op het exploitatieadres geen vergunningsplichtige dieren aanwezig waren.

De milieuvergunning voor het houden van ongeveer 500 uitheemse zoogdieren – cavia's, hamsters en renmuizen -, 2.000 hagedissen en 1.500 slangen werd inderdaad op 22 oktober 1999 in beroep door mij geweigerd, na de weigering in eerste aanleg door de bestendige deputatie. Er moet wel worden opgemerkt dat enkel het houden van die 500 cavia's, hamsters en renmuizen volgens de indelingslijst van Vlarem I in de eerste klasse is ingedeeld. Het houden van slangen en reptielen is een inrichting van tweede klasse, ongeacht het aantal dieren. Misschien moeten we wel eens nagaan of we niet beter een algemene regeling opstellen voor het houden van dieren.

Na klachten van omwonenden werd op 18 september 2000 door de milieuambtenaar van Diepenbeek vastgesteld dat ongeveer 200 hagedissen en 100 slangen in de inrichting – dus tweede klasse – aanwezig waren. Hiervan werd een proces-verbaal opgesteld, dat werd overgemaakt aan het parket. De burgemeester van Diepenbeek beval op 22 september de sluiting van de inrichting tegen uiterlijk 10 oktober. Op 10 en op 20 oktober werd door hem echter vastgesteld dat de exploitant geen gevolg gaf aan het bevel tot sluiting. De feiten werden geverbaliseerd en overgemaakt aan het parket.

Op 6 december werd in het kader van het hoger toezicht door de ambtenaar van de milieu-inspectie een proces-verbaal opgesteld ten laste van de uitbater van de zaak, wegens het houden van circa 4.000 reptielen en circa 100 schorpioenen. Alvorens de procedure tot stopzetting van de activiteiten voort te zetten, diende de milieu-inspectie – zoals bepaald in artikel 65 van Vlarem I – de burgemeester van Diepenbeek nogmaals te herinneren aan de hem toegekende bevoegdheden inzake het stopzetten van de niet vergunde activiteiten. Deze vraag werd gesteld op 12 februari 2001. Op 8 maart antwoordde de burgemeester dat het college van burgemeester en schepenen van Diepenbeek heeft beslist om op basis van de wet van 12 januari 1993 een milieuvordering in te stellen ten laste van de exploitant.

De milieu-inspectie zal de volgende dagen de Vlarem I-procedure tot stopzetting van de niet vergunde activiteiten voortzetten door het opleggen van een dwangmaatregel aan de exploitant. Die zal dan op eigen initiatief binnen een redelijke termijn van drie maanden de vergunningsplichtige activiteiten dienen af te bouwen en stop te zetten. Tegen deze dwangmaatregel kan wel een – niet opschortend – beroep worden ingediend bij mij persoonlijk. Mijn uitspraak is dan bepalend voor wat er zal gebeuren.

Indien de exploitant niet bereid is de dieren vrijwillig op eigen initiatief te verwijderen, is het eventueel dwangmatig verwijderen van enkele duizenden reptielen door een overheidsdienst of zelfs via een privé-instelling niet vanzelfsprekend. Navraag leert dat geen enkele dierentuin of instelling bereid is een dergelijk aantal dieren te transporteren en over te nemen. Vooraleer we eventueel verregaande maatregelen nemen, moeten we dus goed weten hoe we dat zullen aanpakken.

Naast het eventueel verbaliseren wegens het niet naleven van dwangmaatregelen, behoort ook het instellen van een vordering tegen de exploitant –

Dua

krachtens de wet van 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu – nog tot de mogelijkheden.

Tot slot kan ik vermelden dat de exploitant op 8 december 2000 een nieuwe milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend bij de bestendige deputatie van de provincie Limburg.

Mijns inziens hebben alle betrokkenen op alle bestuursniveaus hun verantwoordelijkheid opgenomen. Na het optreden van de milieu-inspectie verwacht ik dat we in de komende maanden definitief uitsluitsel zullen krijgen over de afloop van deze zaak.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. U zegt dat dit dossier in zijn eindfase zit. Ik hoop dan ook dat er in de nabije toekomst voor dit probleem een oplossing komt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over een nieuw goethietstort

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over een nieuw goethietstort.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in de vestiging in Bouwel/Balen wil Union Minière als eerste ter wereld zinkafval verwerken tot de grindvervanger graveliet. Dit product zou het giftige product goethiet vervangen, wat een positief effect voor het leefmilieu zou meebrengen. Het zou vooral ook het einde betekenen van dat giftige product goethiet. Het proces moet echter nog grondig uitgetest worden. Een proefperiode is absoluut noodzakelijk.

Inmiddels kampt het bedrijf met een tekort aan stortterreinen om het zinkafval kwijt te raken. Onlangs werd hiervoor een uitbreiding van 6 hectare gevraagd. De burgemeester van Balen is ondertussen wel erg ongerust over deze nieuwe wending bij Union Minière, vooral omdat hij van mening was dat het bedrijf zijn productieproces zou aanpassen. Dat werd al gevraagd in 1995, toen het bedrijf een vergunning had aangevraagd voor een stortterrein van 16 hectare. De bedrijfsleiding meldt echter dat men pas binnen zes jaar klaar zal zijn met de omzetting van goethiet in graveliet. Zoals gezegd, zou dit laatste dienst moeten doen als goedkope en minder schaarse grindvervanger. Ondertussen dient men volgens het bedrijf alvast in een bijkomende stortplaats te voorzien.

De OVAM heeft intussen aan Union Minière een certificaat afgeleverd om graveliet te maken en om de effecten ervan op het milieu te testen. Heel dit productieproces staat echter nog in de kinderschoenen. Volgens de bedrijfsleiding zou men echter wel al positieve resultaten geboekt hebben. Daarom vraagt ze een productiecertificaat voor vijf jaar.

Mevrouw de minister, ik heb de volgende vragen. Is een uitbreiding van 6 hectare voor het storten van goethiet mogelijk op de bedrijventerreinen van Union Minière zelf, of dient men daarvoor elders een nieuwe stortplaats te ontwikkelen ? Bestaat er een gevaar voor de gezondheid van de buurtbewoners door de uitbreiding van het stort ? Is een uitbreiding van het stort volgens u noodzakelijk ?

Welke bestemming zullen deze stortterreinen in de toekomst krijgen ? Blijft dit afgesloten industrieterrein ? Zijn er mogelijkheden om deze gronden na verloop van tijd opnieuw te gebruiken ? Volgens de burgemeester zou de verantwoordelijkheid voor het bedrijf zelf slechts twintig jaar bedragen. Daarna zou het bedrijf dus niet meer verantwoordelijk zijn voor deze terreinen.

Op welke basis werd het certificaat voor het maken van graveliet toegekend ? Wat zijn de eerste bevindingen van de OVAM bij het proces van het maken van graveliet ? Is het bijvoorbeeld mogelijk om het reeds gestorte goethiet opnieuw te verwerken in dit nieuwe proces, of blijven deze stortterreinen gevuld met dat goethiet ? Zal de OVAM aan het bedrijf een productiecertificaat voor vijf jaar bezorgen, zodat het dit nieuwe proces kan blijven uitwerken ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, met betrekking tot dit dossier bevind ik me in een moeilijke positie. Er is momenteel immers een procedure lopende waarbij ik nog niet betrokken ben. Rekening houdend met die restrictie zal ik toch proberen om een zo volledig mogelijk antwoord te geven op de gestelde vragen.

Een eventuele bijkomende stortplaats – hetzij op het bedrijventerrein, hetzij elders – is onderworpen aan de milieuvergunningplicht. Momenteel is een milieuvergunningaanvraag ingediend voor de uitbreiding van het goethiestort met een bekken, palend aan de huidige stortplaats en volledig gelegen op de terreinen van Union Minière. Vooraleer deze aanvraag werd ingediend, werd een actualisatienota van het MER opgemaakt en goedgekeurd. Uit de adviezen van de verschillende adviserende overheidsorganen en uit de uitspraak inzake de vergunningaanvraag zal blijken of deze uitbreiding mogelijk is. Momenteel is dat dossier nog lopende. De diensten bekijken het dossier. Ik kan daar nu dus nog geen standpunt over innemen.

Een uitbreiding kan slechts worden toegestaan op voorwaarde dat de inrichting en de exploitatie van de stortplaats minimaal voldoen aan de Vlaremvoorwaarden inzake stortplaatsen. Deze voorwaarden leggen een stortinrichting en -exploitatie op conform de beste beschikbare technologie of BBT. Over de aanvraag moet ook advies worden uitgebracht door de afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg. Dat is een garantie dat men bij de behandeling van de aanvraag rekening zal houden met het aspect volksgezondheid. Het is duidelijk dat de milieuvergunning pas kan worden afgeleverd nadat op basis van het onderzoek van de aanvraag is uitgemaakt dat er in het bijzonder geen risico is voor de gezondheid van de buurtbewoners.

De stedenbouwkundige bestemming van de stortplaats – en de mogelijke uitbreiding ervan – wordt bepaald door de ligging volgens het gewestplan. De bestaande stortplaats is voor een vierde gelegen in ontginningsgebied met nabestemming industriegebied, en voor drie vierde in industriegebied. De aangevraagde uitbreiding is volgens het gewestplan in industriegebied gelegen. Door de Arohm werd het volgende meegedeeld : 'Over de toekomstige bestemming van deze terreinen kan bezwaarlijk een uitspraak worden gedaan. De toekomstige mogelijkheden zijn sterk afhankelijk van het al dan niet vergunnen van de geplande stortuitbreiding en van de huidige juridische bestemming industriegebied, die als toekomstig gebruik een verdere bedrijfsmatige invulling toelaat.'

Op 10 december 1999 werd aan Union Minière Overpelt een gebruikscertificaat verleend voor een termijn van twee jaar voor het gebruik van graveliet als vervangingsmiddel voor grind in vormgegeven bouwstoffen. Het gaat meer bepaald om betonproducten. In de eerste plaats is er het met cement gestabiliseerd graveliet. Daarnaast wordt graveliet ook gebruikt in betoncementmortel en in asfalt.

Het certificaat werd verleend op basis van testresultaten die samengevat terug te vinden zijn in de VITO-studie 'Milieuhygiënisch onderzoek naar de valorisatiemogelijkheden van graveliet als secundaire grondstof'. In die studie werd zowel graveliet afkomstig van productie op laboschaal als graveliet afkomstig van de pilootinstallatie onderzocht op de conformiteit met de Vlarea-normering. Het aanmaken van graveliet gebeurt momenteel dus in een pilootinstallatie. Bijkomende onderzoeksresultaten zullen toelaten dit proces verder te evalueren.

Indien Union Minière een aanvraag voor verlenging van het gebruikscertificaat indient, zal deze aanvraag worden beoordeeld op de conformiteit met de Vlarea-reglementering. Uit dit onderzoek zal naderhand blijken of een gebruikscertificaat kan worden verleend. Het proces zelf zit dus nog in de pilootfase. Voor het overige is er een procedure lopende voor de uitbreiding van het stort.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb echter wel nog de volgende vraag. De Arohm zegt dat men nog niet weet wat er in de toekomst met die gronden zal gebeuren. Volgens de burgemeester is het bedrijf na twintig jaar niet langer verantwoordelijk voor die stortterreinen. Moeten we daaruit opmaken dat die stortterreinen na twintig jaar niet meer gevaarlijk zijn ? Is er geen gevaar voor een verdere vervuiling ? Kortom, wat gebeurt er dan met die terreinen ?

Minister Vera Dua : Hetgeen u zegt, is van toepassing in het geval dat er historische vervuiling is. Het gaat daarbij om vervuilingen die dateren van de periode vóór het bodemsaneringsdecreet. Voor vervuiling die nu wordt veroorzaakt, gelden echter de bepalingen van het bodemsaneringsdecreet. Dat betekent dus dat het bedrijf verantwoordelijk is voor eventuele problemen. Indien er problemen zouden zijn, zal het bedrijf daar zelf een oplossing voor moeten vinden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.47 uur.*
